

Pevsko društvo LJUBLJANSKI ZVON v Ljubljani

V ponedeljek dne 12. novembra 1928. ob dvajsetih
(osmi uri) zvečer v veliki dvorani hotela „UNION“

K O N C E R T

Sodelujejo: Operni pevec g. Julij **Betetto** (solospevi),
kapelnika kr. narodnega gledališča g. Anton **Neffat**
(klavir), g. Heri **Svetel** (harmonij), moški in mešani
zbor „Ljubljanskega Zvona“ (90 pevcev in pevk)
pod vodstvom svojega pevovodje g. Zorka **Prelovca**.

———— S P O R E D : ————

1. a) M. Železnik: Sijaj solnčice! (Zbori)	} Mešani zbori
b) S. Šantel: Pri zibeli. (Zbori)	
c) V. Mirk: Nevenkolo. (Zbori)	
2. a) V. Mirk: Šumi potok, šumi .. (Zbori)	} Moški zbori
b) J. Pavčič: Bolne rože. (Zbori)	
c) M. Železnik: Na vasi. (Zbori)	
3. a) dr. J. Ipavic: Pomladna noč. (Rokopis)	} Solospeva s klavirjem
b) dr. J. Ipavic: V jutro. (Rokopis)	
4. a) A. Jobst: Marijin sem otrok. (Zbori)	} Meš. zbor s klavirjem in harm. (namesto orgel)
b) M. Železnik: Naši materi. (Zbori)	

O D M O R.

5. a) J. Pavčič: Ura. (Nova Muzika)	} Solospevi s klavirjem
b) St. Premrl: Čudeži (Rokopis)	
c) R. Savin: Maskerada (Rokopis)	
6. a) A. Lajovic: Ples kralja Matjaža II (Gl. Matica)	} Mešani zbori
b) E. Adamič: Pred spanjem. (Zbori)	
c) E. Adamič-
J. Pavčič: Jezdec. (Zbori)	
7. J. Pavčič: Lenka, mešan zbor s klavirjem in harmonijem. (Lj. Zvon).	

Martin Železnik.

SIJAJ SOLNČICE !

(Narodna).

Sijaj, sijaj solnčice,
oj solnce rumeno!
Kako bom s'jalo solnce,
k'sem vedno žalostno?

Solnce zgodaj gori gre,
dekleta jokajo,
ker rade bi ležale,
pa vstati morajo.

Solnce pozno doli gre,
pastirci jokajo,
domov bi radi gnali,
pa črede nimajo.

Saša Šantel.

PRI ZIBELI.

(Ivan Albreht).

Da bi bolje spalo,
moje malo dete,
je nebo poslalo,
zvezde nam v posete.
Aja, angelci pojo,
v sanjah dete raja,
smeje se v nebo.

Vasilij Mirk.

NEVENKOLO.

(Narodna).

Ajd u kolo, sele,
amo ruke bele,
tiho kroči
i poskoči,
dušo medena.
Neka začude se,
zemlja nek se trese,

kad poigra kolo Nevena!
Ovako kao ja,
i tko ume i tko zna.
Neka začude se,
zemlja nek se trese,
kad poigram kolo Nevena.
Radeniče, mio

uvek si mi bio
i u poslu
i u kolu
hitar kao zmaj.
Ruku pruži amo,
pa da poigramo,
Nevenkolo rado igram ja.

Vasilij Mirk.

ŠUMI, POTOK, ŠUMI . . .

(A. Potočnik).

Šumi, potok, šumi med kamenjem mi,
tak odnesejo valovi, kar srce si hrepeni.
Šumi potok, šumi med kamenjem mi,
nikdar v srcu ne ugasne, če ljubezen v njem gori.
Glej, kak gledajo se vrbe
v belih ti valeh,
tak je moja duša v njenih
snivala očeh.
Tja za gore plava bel oblak,
za gorami njen obraz je drag.

J. Pavčič.

BOLNE ROŽE.

(Oton Župančič).

To so tiste lepe rože,
ki takrat vzcetele so,
Ko me tvoje bele roke,
na srce prižele so.
To so tiste čiste želje,
ki takrat vzcetele so,
ko oči mi tvoje črne,

v dušo zažarele so.
To so tiste tihe boli,
ki takrat vzcetele so,
ko molče me tvoje sladke
ustnice proklele so.
To so tiste lepe rože . . .
To so tiste tihe boli . . .

M. Železnik

NA VASI.

(Vladimir Kapus).

Odpri, odpri Marjanica,
nocoj je pozno že,
vse vgasnjene so lučice
in mamice že spe.

Pod okno tebe treba ni,
na vasi mi ne poj,
več treba ti ni vriskati,
saj drug je fantič moj.

Ti kmalu se jokala boš,
tožila za menoj,
saj pravil je, da tretja si,
ko pojde v vas nocoj.

Dr. J. Ipavic.

POMLADNA NOČ.

Ko cvet dehtel je in ščip sijal,
na hrib sem strm se sam podal,
in tam kjer nebeška je vsa pomlad,
sem mislil na njo, na njo,
svoj zaklad, na njo, le na
njo samo, svoj zaklad.
O slavčji spev, o češnjev cvet,
o slavčji spev,
o raj, ki vriska po prsih zdaj.
O vse razkošje teh mladih dni
umre, ko spomnim se Tvojih oči.

I. P.

Dr. J. Ipavic.

V JUTRO.

Se spomniš še noči
in na dver,
zvonovi peli so tiho,
tedaj sem stopil do tebe v večer,
ti usta poljubljaj, oči.
Ti rekla tiho si, tiho:
O dragi, zbeži na čolnu z zlata,
tja do solčnih vrat,
o dragi, povzpniva na
svet se kraj,
tam zemlja ne vabi nič več

nazaj,
tam val hrepenenja obliva
nas zlat;
o dragi, povzpniva na
svet se kraj.
O spomni noči umirajoče se spet,
ko kosi so v jutro zapeli,
je čul potoka sanjav se šepet
tedaj sva stopila tja v dneva lesket,
samá po poti vzcveteli . . .

I. P.

Anton Jobst.

MARIJIN SEM OTROK.

(M. Elizabeta).

V kraljevo mlado jutro,
ko zarja rdi obok,
prepeva moja duša:
„Marijin sem otrok“.
Cvetlici žarnooki razkrivam to skrivnost,
škrjanček sredi polja, za mojo ve sladkost.
Jo zvezde šepetajo, ko z nočnih zro zaves,
zavidajo me zanjo še angeli nebes.
In tudi v zadnjem boju moj klic bo vroč, globok:
„Odprite se nebesa, Marijin sem otrok“:!

M. Železnik.

NAŠI MATERI.

(Miladin).

Kadar solnce se poslavlja
o Marija, od livad,
v gaju slavček te pozdravlja,
poje ti v večerni hlad.

V sinjem jutru, ko danica
na iztoku zažari,
rana zora zlatolica
Tebe prva proslavi.

In opoldne na višavi
solnce čuje opomin:
„O Marija v rajski slavi,
Tebi klanja se trpin“!

J. Pavčič.

URA.

(Utva).

Dolgi Luka, kratki Miha,
čudna dva možica!
Noč jn dan po eni nogi
v krogu se vrtita.

Kratki Miha težko diha,
revež zaostaja;
dolgi Luka hitro smuka,
vedno ga prehaja,

stara teta godrnjavka
pa oba priganja,
tika taka, nič ne čaka
ne privošči spanja.

St. Premrl.

ČUDEŽI.

(V. Vodušek).

Tako se godijo čudeži:

da se na zemljo preseli nebo,
da gôra kakor solnce vžžari
od angelov, ki božič pojo,
da se jim pastirji v polspanju upro
in se kakor otroci zastrme
v svetlo nebeško glorio.

Eno pa vendar čudež ni,
da pastirji kar sredi noči
Jezuščka v hlevček iskat gredo . . .

R. Savin op 51.

MASKERADA.

(F. Onič)

Do vitkih obokov se trese zrak,
nemirno po kotih trepeče mrak,
strasti pod krinkami sičejo,
ko kače vijo se, umičejo.
In ko od razkošja vse drhti,
le blede dekle kot kip stoji,
le nje ni poljubil satir karneval,
ni zvalil v naročje zveneči je val.
Na galeriji čisto sama stoji,
odeta v črno, pajčolan čez oči,
in marsikateri za njo se ozre,
začuden obstane in dalje gre.
Pa ona ne vidi pogledov teh
prečudno le sije svit v očeh,
ko tik do ograje stopila je,
globoko čez njo sklonila je.

„Ne vidiš li, dragi, ta moj pajčolan,
v brezupni ljubezni tak črno tkan?
Obleko to stkala za nocojšnjo noč,
o pridi dragi, pridi, saj gre na polnoč.
Čemu se mi skrivaš, čemu bežiš,
ko solnce preljubo za oblake hitiš?
Saj jaz sem roža, ki ponoči cvete
in prvi žar čaka, da od njega umre.
Ko bo zaklenkal ponočni zvon,
od tebe se zopet ločila bom,
takrat spet odšla bom samotno pot
in legla k upom v poročni bom grob!“
Navzdol je razširila roke v prepad,
krik, groza je ustavil plesalcem korak.
Nekdo pod krinko je onemel,
ko mrtvi se sklonil in okamenel.

A. Lajovic.

PLES KRALJA MATJAŽA.

(Oton Župančič).

Enkrat naprej, enkrat nazaj,
kralj Matjaž si izbera raj,
gori in doli, tretjič okoli,
kralj Matjaž si Alenko izvoli.
Trikrat po sredi, četrtič na kraj:
„Kralj Matjaž, Alenko nazaj!“
Roke navskrižem križa, kraža,
turki lovite kralja Matjaža!
Bijmo s petami, tok, tok, tok,
konjič Matjažev skok na skok!

E. Adamič.

PRED SPANJEM.

(Narodno besedilo).

Pojmo spat,
Bog je zlat,
pojmo gledat
na gorice,
na vodice,

kaj Marija dela.
Dušice utrinja,
dušice napaja
v sveti raj posaja.
Posadi še mene

in moj'ga očka
in mojo mam'co,
sestrice in brate,
odpri nam na stežaj
vrata v sveti raj.

JEZDEC.

(Solospev Emila Adamiča, za mešan zbor J. Pavčič).

Jezdi fantiček moj,
hop, hop, hop,
lep je konjiček tvoj,
v loko kalop.
Ej, fantiček jezdil sem do noči
tja do dobrav,

divji se mož glasi
v hosti bav, bav.
Hej slej, ti konjiček moj,
zdirjaj domov,
spat gre fantiček tvoj,
strah gre na lov.

J. Pavčič.

LENKA.

(Oton Župančič).

Lenka se šeta,
metla pometa,
Lenka počiva,
igla ji šiva.
Lenka pred duri,
peč se zakuri,
a kokotiček
skoči v lončiček,
leže v ponvico,
dvigne glavico.
Lenčica, Lenka
kikiriki,
sem že pečenka
jest se mudi.
Lenčica, Lenka
kikiriki,
sem že pečenka,
jest se mudi!

